

staden skal det være tilladt Enhver, som fyldestgjør de almindelige Betingelser i Næringslovens § 2, at kræve sig meddelt Næringsbevis som Brændevinsbrænder, og at det indenfor denne Mil skal staa Administrationen aabent at give Bevilling til denne Næring. Vi have den høitærede Finanzministers Ord for, at man har været meget rundhaandet med at give saadanne Bevillinger, og det selv indenfor den nævnte Mil. Det forekommer derfor Udvalgets Flertal, at der aldeles ikke er nogen Garant for Kjøbstæderne eller for den i disse under Lovgivningens Vinger udviklede Brænderidrift, naar Lovudkastet vedtages i dette Punkt, og et Flertal af 7 Medlemmer har derfor foreslaaet, at man skulde gaa over til at bestemme, at udenfor en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil fra Kjøbstaden kan Enhver, naar han opfylder de almindelige Betingelser i Næringslovens § 2, fordre sig meddelt Næringsbevis til at drive Brænderi, men at indenfor disse $1\frac{1}{2}$ Mil, som ved Næringslovgivningen paa mange Punkter ere satte som et Læbette for Kjøbstæderne, maa der selv ikke ved Bevilling meddeles nogen Tilladelse til at drive Brænderi. Et Mindretal, hvilket jeg skal overlade selv at udvikle sit Standpunkt, har fundet, at man i Et og Alt burde konservere den bestaaende Lovgivning. Flertallet har foretrukket dette fremfor Lovforslagets Bestemmelse og har derfor ogsaa subsidiært sluttet sig til denne Tanke, men vi fastholde principalt den Ordning, vi have foreslaaet, og som finder sin Analogi i mange andre Forhold paa Næringslovgivningens Omraade. Jeg skal saaledes tillade mig at fremhæve et Moment, som mulig vil have sin Betydning for det høie Thing med Hensyn til Fastsettelsen af det her omhandlede Forhold. Det er en Analogi, som er hentet fra den for nylig vedtagne Lov om Brændevinshandel, nemlig Loven af 2den Juli 1870, ved hvilken en Afstand af $1\frac{1}{2}$ Mil fra Kjøbstaden er sat som Grændse for Retten til Brændevinshandel paa Landet. Nu har jo efter Næringslovens § 23 enhver Fabrikant paa Landet Tilladelse til at holde Udsalg fra sin Bopæl eller fra sin Fabrik, og naar man altsaa i den foreliggende Lov vil gaa bort fra de $1\frac{1}{2}$ Mil, saa giver man altsaa Brænderi-

eterne Tilladelse til at drive Brændevinshandel i en Afstand fra Kjøbstaden, der er kortere end den, som vi for nylig have vedtaget som den rette Grændse for denne Handel. Denne Betragtning er selvfølgelig ikke fuldstændig afgjørende, men Analogien synes mig dog her i høi Grad at tale for, at den Brændevinshandel, der drives i Forbindelse med Brænderier, skal holde sig i samme Afstand fra Kjøbstaden som den, vi have vedtaget for anden Brændevinshandel. — Jeg tror paa nærværende Stadium af Sagen at kunne indskrænke mig til med disse Ord — idet jeg iøvrigt i det Hele henholder mig til den afgivne Betænkning — at anbefale Flertallets Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Talsen: Det er altid forekommet mig, at den nuværende Tilstand med Hensyn til Afgangen til at anlægge Brænderier er en saadan, at der egentlig ikke er nogen Træng til at søge at komme bort derfra. Det Forslag, der i saa Henseende er fremkommet fra den høitagtede Finanzminister, synes mig da ogsaa fortrinsvis at støtte sig til den rent formelle Betragtning, at det er rettest at komme bort fra Bevillingssystemet. Hvad nemlig iøvrigt Afgangen til at anlægge Brænderier angaar, da har den jo hidtil i Virkeligheden været meget fri, idet Regjeringen i Reglen ikke uden særlig Grund har nægtet den, der vilde anlægge et Brænderi paa Landet, Bevilling dertil. Der har ikke bestemtindse eksisteret en Tro paa, at denne Bevillingsmyndighed hos Regjeringen indeholdt en virkelig Beskyttelse for de bestaaende Brænderier, og medens den ærede Didsfører navnlig har argumenteret fra Hensynet til Kjøbstadbrænderierne, saa hviler derfor min Betragtning af Forholdet paa, at der gjennem Opretholdelsen af den nu bestaaende Tilstand vil vindes nogen Beskyttelse ogsaa for de bestaaende Landbrænderier. Disse ville ved Indrømmelsen af en almindelig Frihed til at anlægge Brænderier komme til at lide maasse nok saa meget som Kjøbstadbrænderierne. Der har i Virkeligheden ikke hidtil været noget stort Begjær efter at anlægge Landbrænderier, og det har viist sig, dels at mange Landbrænderier, som